

2.2.2006

Profeettaa loukkaamatta, sananvapaudesta tinkimättä

Rauhanuskonto islamin kannattajat ovat jälleen puolustamassa uskonnonvapauttaan, josta on eri tahoilla oltu huolissaan.¹ Tanskalainen sanomalehti Jyllands-Posten julkaisi viime syyskuussa taiteilijoilta tilaamiaan, profeetta Muhammedia koskettelevia pilapiirroksia. Tempauksellaan lehti halusi kokeilla, onko islam rajoittanut sananvapautta Euroopassa. Muslimit ovat ystävällisesti antaneet vastauksen kysymykseen.

Tapahtumia voi tarkastella moneltakin kantilta. Oman arvo- ja asennemaailmani lähtökohdista en ymmärrä, miten arabit viitsivät riehua jossakin kaukaisessa maassa julkaistujen pilapiirrosten vuoksi kuukausikaupalla, kun suurempiakin ongelmia varmasti olisi ihan kotinurkilla. Sellaisia kuin yli puolta väestöstä koskettava työttömyys, tieteellisteknologinen primitiivisyys, näivettynyt kulttuurielämä (jolla viitataan esimerkiksi siihen, että suomeksi julkaistaan vuosittain kymmenen kertaa enemmän kirjallisuutta kuin arabiaksi) ja totalitaarinen hallintojärjestelmä. Pidän ihmeellisenä, että tällaisissa oloissa elävät ihmiset katsovat keskeiseksi asiakseen kyyliä, millaisia pilakuvia tuhansien kilometrien päässä, toisessa kulttuuripiirissä, ilmestyvät lehdet julkaisevat.

Vai ovatko nämä asiat kytköksissä toisiinsa? Onko muslimimaailma nykyisessä jamassaan juuri siksi, että muslimit haluavat kuluttaa päivänsä mihin tahansa muuhun paitsi omien elinolojensa kohentamiseen ja oman henkisyystasonsa kohottamiseen? Ovatko tällaiset reaktiot emiirien ja kalifien keino pitää yllä nykyisiä diktatorisia järjestelmiä? Niin kauan kuin alamaiset polttavat länsimaiden lippuja kadulla, he eivät ole syöksemässä emiiriä ja kalifia vallasta.

Elokuvaohjaaja **Theo van Gogh** oli mennyt vihjaamaan, että islam on väkivaltainen uskonto, ja sai maksaa perättömästä väitteestään hengellään. Silloin ilmeinen ristiriita selitettiin pois toteamalla, että murhaaja ei edustanut oikeaa islamia vaan pienen pientä, suorastaan pikkuriikkistä, vähemmistöä. "Oikean islamin" edustajat, valtiorahoitteiset imaamit, pesivät tapauksesta kätensä, joskaan minkäänlaista tuomiota ei heidänkään taholtaan kuulunut. Tämän vuoksi on myönteistä, että myös muslimiälyköt ovat tällä kertaa kaivautuneet kivenkoloista kertomaan, miten "oikea islam" näihin tapahtumiin suhtautuu. Suomen islamilaisen yhdyskunnan imaami **Khodr Chehab** sanoo eilisessä Hesarissa, että tanskalaispiirroksiset ovat "tahallaan loukkaavia" ja että "niillä

¹ Kts. "Viikon tapahtumia".

yritetään väittää islamia väkivaltaiseksi uskonnoksi”. Tästä seuraa, että “Tanskan-vastaiset vihaiset reaktiot ovat olleet oikeutettuja”.

Ajatus on siis tämä: Islam ei ole väkivaltainen uskonto. Koska tällainen väite on väärä, sen esittämiseen on oikeutettua vastata väkivallalla. En oikeasti ihmettele, että Khodr Chehab kykenee tällaiseen ajatusketjuun. Ellei Lähi-Idässä ja Pohjois-Afrikassa olisi runsaasti ihmisiä, jotka osaavat ajatella näin, Lähi-Itä ja Pohjois-Afrikka eivät olisi siinä tilassa, jossa ne ovat. Keskeistä on tällä kertaa se, että Suomen korkein muslimiauktoriteetti pitää taiteilijoihin kohdistuneita tappouhkauksia, toimituksiin kohdistuneita pommiuhkauksia ja Lähi-Idässä työskentelevien pohjoismaalaisten häirintää “oikeutettuina”. Jos Chehab pitää niitä oikeutettuina, voidaan kai katsoa, että “oikea islam” pitää niitä oikeutettuina. Jos islam pitää väkivaltaa oikeutettuna, mistä kumpuaa se totuus, että “oikea islam” ei ole väkivaltainen uskonto?

Voitaisiin tietysti ajatella, että Chehabkaan ei edusta “oikeaa islamia”, mutta tätäpä ei kukaan väitä. Länsimainen media ja poliittinen sekä akateeminen eliitti yhtyvät Chehabin ja hänen kaltaistensa esittämiin vaatimuksiin ja paheksuntaan. Koska “suvaitsevaiset” eivät varmaankaan mielestään ole tukemassa “vääriä islamia”, he tuovat julki sen, että myös heidän mielestään “oikea islam” on sitä, mitä Chehab sanoo. Miksi islam siis ei ole väkivaltainen uskonto?

Minulle ei ole täysin kristallisoitunut, mitä muslimit ja heidän länsimaiset hännystelijänsä haluavat. Muslimien mielestä oikeus epäilemättä toteutuu vasta, kun pilapiirtäjiltä kaivetaan silmät päästä ja leikataan kivekset irti, mutta tällaiseen vastaantulemiseen ja ymmärtämiseen meillä ei aivan vielä olla valmiita. Kompromissivaatimus näyttää olevan, että Tanskan pitäisi pyytää anteeksi. Hesarin mukaan “Gazassa mielenosoittajat vaativat anteeksipyyntöä, polttivat Tanskan lippuja ja lauloivat ‘sota Tanskalle, kuolema Tanskalle’”. “Mielenosoittajat kehottivat arabeja boikotoimaan tanskalaistuotteita kunnes Tanska osoittaisi katumusta kuvien julkaisemisesta. Pelkkä Jyllands-Posten -sanomalehden anteeksipyyntö ei heille kelvannut, vaan katumusta tulisi osoittaa ylemmältä taholta.”

Tämän päivän Hesarissa Khodr Chehab puhuu samansuuntaisia: “Nyt pitäisi olla riittävän rohkea ja uskaltaa myöntää tehneensä väärin. Pitäisi pyytää anteeksi ja vakuuttaa, että emme tee tällaista uudelleen.” Ulkoministeri **Erkki Tuomioja** muotoilee asian näin: “Tanskan hallitus voi myös pyytää anteeksi sitä, että uskonnollisia tunteita on loukattu ilman että sananvapaus vaarantuu.”

Koska islamilaiset yhteiskunnat ovat mitä ovat, useimmille maailman muslimeille on varmasti vaikea ymmärtää, että hallitus ei sanele Jyllands-Postenin toimituspolitiikkaa. Voidaan kuitenkin olettaa, että Suomessa asuva Chehab ja suomalainen Tuomioja ymmärtävät tämän. Siksi minun on vaikea käsittää, mitä nimenomaan Tanskan hallituksen pitäisi pyytää anteeksi. Sitäkö, että se ei ennalta estänyt kuvien julkaisemista? Koska Tanskassa ei ole sensuurikoneistoa, Tanskan hallituksella ei voinut olla etukäteistietoa kuvien julkaisemisesta, joten ennakkosensurointi olisi ollut tekninen mahdottomuus. Vai pitäisikö Tanskan hallituksen pyytää anteeksi sitä, että se ei jälkikäteen rankaissut Jyllands-Postenia tai pilapiirtäjiä? Minkä lain nojalla Tanska olisi näin voinut tehdä? Olisiko Tanskan pitänyt säätää taannehtiva laki kieltämään Muhammedin piirtäminen niin, että rangaistus olisi ollut juridisesti mahdollinen? Onko Tuomiojan kanta se, että jos (tekniset ongelmat unohtaen) Tanska olisi harjoittanut ennakkosensuuria tai omia lakejaan rikkoen rankaissut lehteä tai taiteilijoita jälkikäteen, sananvapaus ei olisi vaarantunut?

Mitä Chehab tarkoittaa pyytäessään Tanskaa vakuuttamaan, että “emme tee tällaista uudelleen”? Mitä sellaista Tanskan valtio on tässä tapauksessa tehnyt, josta sen pitäisi jatkossa pidättäytyä? Pitääkö Tanskan hallituksen Chehabin mielestä vakuuttaa, että se jatkossa ei jätä lehtiä sensuroimatta ennakkoon vai että se ei jatkossa jätä profeetan loukkaajia rankaisematta? Chehab ei kaikeksi ole vaatimassa Tanskan hallitukselta, että se jatkossa jättää moiset kuvat julkaisematta, koska Tanskan hallitus ei nytkään julkaissut niitä. Hallituksen ainoa keino puuttua lehtien pilapiirroksiin on harjoittaa sensuuria, joka taas vaatii tuekseen sensuurilainsäädännön. Chehabin ja Tuomiojan vaatimusten ainoa käsitettävä tulkinta on, että he vaativat lakiin nojaavaa tiedotusvälineiden sensurointia. Mutta tämä, kuten kuulumme, ei vaaranna sananvapautta.

Kuten maahanmuuttoon² ja turvapaikkakäytäntöönkin³ liittyvissä kysymyksissä, “suvaitsevaiset” ja “ymmärtäjät” paheksuvat, taivastelevat ja esittävät epämääräisiä vaatimuksia, mutta eivät ole halukkaita kantamaan vastuuta siitä, mitä nämä vaatimukset oikeasti sisältävät. Jos vaatii jotakin, on samalla ääneen hyväksyttävä kaikki se, mitä vaatimuksen toteuttamisesta automaattisesti seuraa, ja otettava niistä seurauksista vastuu. Jos Tuomioja ja Chehab vaativat sensuuria, heidän on sanottava, että he kannattavat sensuuria, ja lopetettava lässytys siitä, että sananvapautta ei suinkaan olla vaarantamassa.

² Kts. “Ceuta, Melilla ja suvaitsevainen vastuunpakoilu”.

³ Kts. “Näin naapurissa”.

Muslimimaailmasta kuuluu myös ilahduttavia, joskin hyvin hiljaisia, ääniä. Turkissa kiihkoilijat saivat masinoitua Tanskan suurlähetystön eteen parikymmentä mielenosoittajaa, mutta heitä oli vartioimassa 200 poliisia. Suomen lähinnä tataareista koostuvan Islam-seurakunnan hallituksen puheenjohtaja **Okar Daher** kehottaa yleisellä tasolla kunnioittamaan vieraita uskontoja mutta toteaa kohun osapuolille, että “ei pitäisi provosoida *eikä* provosoitua”. Afganistanin presidentti **Hamid Karzai** oli sitä mieltä, että Jyllands-Posten on pahoitellut tapahtunutta riittävästi.

Myös muslimimaailmassa on järjen ääniä. Ihmiskasvoinen islam on mahdollinen siinä, missä ihmiskasvoinen kristinusko tai juutalaisuuskin, mutta sellaisen läpimurto edellyttää samanlaista uskonnollista kuohitsemista tai isoimista, jonka kristinusko ja juutalaisuus ovat käyneet läpi. Islam ja juutalaisuus ovat opillisesti väkivaltaisia, despoottisia ja patriarkaalisia uskontoja. Myös kristinuskon oppi on konservatiivinen, mutta Jeesus ja Uusi Testamentti toivat siihen armon ja suvaitsevaisuuden elementtejä, jotka ovat juutalaisuudelle ja islamille tyystin vieraita. Ainoa tapa sovittaa islam tai juutalaisuus liberaalin, individualistisen yhteiskunnan vaatimuksiin on tyhjentää ne opillisesta sisällöstä, ts. jättää jäljelle pelkkä ritualistinen kuori, tai vaihtoehtoisesti eristää ne ihmisen pään sisällä omaan lokeroonsa, joka avataan vain sunnuntaisin tai rukoushetken yhteydessä, ts. katkaista uskonnollisen opin yhteys arkipäivän elämään. Juutalaiset, samoin kuin vaikkapa tataarit ja suuri osa turkkilaisista, ovat onnistuneet lokeroinnissa erittäin hyvin. Sekulaaria kristinuskoa kuvaa kenties parhaiten kuohinta. Suurin osa maailman muslimeista ei tunne halua kumpaankaan prosessiin, vaan puolitoistatuhatta vuotta vanha aavikkouskonto toimii heille pilkulleen luettavana arkielämän ohjenuorana. Ei ole kovin suuri ihme, että näistä lähtökohdista on vaikea rakentaa mitään myönteistä.

Tragedia ei niinkään ole se, että vasta pieni osa muslimeista näkee islamin pääasiallisena syynä omaan ahdinkoonsa. Tragedia on, että länsimaat ovat omalta osaltaan kahlitsemassa muslimeita tähän taantumukselliseen opilliseen vankilaan. Satunnaisia järjen ääniä muslimimaailmasta ei kuunnella, vaan mieluummin madellaan imaamien edessä. Miksi esimerkiksi Suomi ei heitä Khodr Chehabia vankilaan väkivaltaan yllyttämisestä, sano änkyrämuslimeille, että turpa kiinni, ja kehoita heitä kuuntelemaan Okar Daheria? Luulen, että vastaus löytyy “suvaitsevaisuuden” ja monikulttuurismin omasta ontologiasta.

“Suvaitsevaisuus” on pätemistä omalla hyvyydellä ja eettisyydellä. Koska se on pätemistä, sen on oltava jotain, joka erottaa “suvaitsevaisen” suurimmasta osasta muita ihmisiä. Sen on oltava salatiedettä, jossa pätevät monimutkaiset säännöt, koska muuten ei tarvittaisi

“suvaitsevaisuusasiantuntijoita” ja “-konsultteja”. Suurin osa ihmisistä suvaitsee mukisematta kaikkea sellaista, missä on jotain järkeä ja mistä ei ole itselle ja ympäristölle haittaa. Esimerkiksi tataarien Islam-seurakunta ei ole koskaan herättänyt pelkoa eikä intohimoja suomalaisissa. Koska tällaiseen suvaitsevaisuuteen yhtyvät melkein kaikki, se ei ole hyvää suvaitsevaisuutta, sillä “suvaitsevaisuuden” tehtävähän on juuri erottaa “suvaitsevaiset” useimmista muista. Siksi “suvaitsevaiset” valitsevat poikkeuksetta suvaitsemisensa kohteeksi jotain sairasta. Tällöin he osaavat jotain (= suvaita), mitä muut eivät osaa. Tällöin suurin osa muista ihmisistä sulkeutuu automaattisesti “suvaitsevaisen” piirin ulkopuolelle. Kun “suvaitsevaisuus” on selkeän järjenvastaista, se tarvitsee valaistuneita ylipappeja, jotka opettavat muita.

Jos “suvaitsevaiset” ryhtyisivät tukemaan niitä muslimimaailman elementtejä, jotka yhtyvät meille pyhiin arvoihin (yksilönvapaudet, ihmisoikeudet), he joutuisivat sanomaan ääneen, että länsimainen järjestelmä on parempi kuin islamilainen, ja että islamilaista järjestelmää, sellaisena kuin se nykyään useimmissa tapauksissa on, pitää muuttaa. Tällainen ajatus on tietysti kauhistus, koska “suvaitsevainen” kulttuurirelativismi on juuri sitä, että meidän on muututtava ja sopeuduttava. Kaikki muut ovat koskemattomia.

“Suvaitsevaisuudessa” on siis kyse lähinnä “suvaitsevaisista” itsestään ja heidän ongelmistaan itsensä kanssa. Monikultturismi ja siitä seuraavat ongelmat ovat “suvaitsevaiselle” keino ylläpitää tilannetta, jossa heidän “suvaitsevaisuutensa” saa tunnustusta ja sillä on jokin merkitys. Tämä tarkoittaa sitä, että jos suvaitsemisen kohteena olisi jokin suvaitsemista ansaitseva ryhmä tai ilmiö, melkein kaikki suvaitsisivat sitä muutenkin, eikä suvaitsevaisuus sinänsä antaisi mahdollisuutta pisteiden keruuseen tai rahan tekemiseen. “Suvaitsevainen” tarvitsee maailman sellaisena kuin se on nyt. Neekereiden on oltava köyhiä ja rötösteltävä, ja muslimien on oltava takapajuisia ja väkivaltaisia. Sekulaari islam on suora uhka länsimaiselle “suvaitsevaiselle”, koska sekulaarin islamin leviäminen tuhoaisi ne paradigmat, joista “suvaitsevainen” repii ylemmydentuntonsa ja monissa tapauksissa elantonsa.

On yksi asia, että lipomalla imaameja ja nöyristelemällä terroristien ja heidän ymmärtäjiensä edessä länsimainen eliitti tuhoaa sen ainutlaatuisen yhteiskuntajärjestyksen, jonka sekulaarikristillinen ihminen on viimeisten vuosisatojen aikana rakentanut, ja jättää lapsilleen maailman, joka on sanomattomasti surkeampi kuin se, jonka eliitti itse hopealusikka suussa syntyneenä peri. Toinen asia on se, että tukemalla Chehabin kaltaisia ihmisiä länsi evää moraalisen selkänöjan liberaaleilta muslimeilta ja näin omalta osaltaan auttaa pitämään lähes miljardia ihmistä kivikautisen ja julman

oppirakennelman kahleissa. Liberaali muslimi pitää länsimaista, maallistunutta yhteiskuntaa esikuvanaan ja yrittää nostaa omaa kulttuuriaan suosta, mutta mikä on lännen reaktio? “Herra antoi, herra otti, tyydy osas hottentotti.” Meillä menee hyvin, mutta meidän henkinen hyvinvointimme edellyttää, että teillä menee huonosti.

Pilapiirrosjupakka ei ole ensimmäinen eikä varsinkaan viimeinen konflikti matkalla kohti helvettiä. Se on kuitenkin ollut antoisa, koska kysymys siitä, millaista “oikea islam” on, on saanut vastauksen. Muslimit riehuvat, polttavat ja uhkailevat. Muslimien korkeimmat auktoriteetit pitävät toimintaa oikeutettuna. Länsimainen eliitti myötäilee muslimien auktoriteetteja, ei tuomitse muslimien hillumista ja vaatii Tanskaa pyytämään anteeksi. “Oikean islamin” mukaan väkivalta siis on oikeutettua. Väite, jonka mukaan “oikea islam” ei ole väkivaltainen uskonto, voi olla tosi vain, jos länsimaat tietoisesti tukevat ja ymmärtävät “vääriä islamia”.

Jussi Halla-aho

<http://jussi.halla-aho.com/scripta>